

ASTROTHEOLOGIE

22.seminář ing. J. Popelky:

Meditace, která vede k Bohu (správná duchovní praxe)

Duch. význam Desatera přikázání Božích

(Dům techniky OV-Mar.Hory dne 2.7.2005)

Dnes nemám připraven žádný písemný koncept (jelikož začaly prázdniny, tak jsem to také pojal „prázdninově“) a tedy budu spoléhat na to, co mne napadne.

Já jsem vlastně v období mezi posledním seminářem a tímto seminářem prodělával takové rozmanité a protichůdné pocity, přemýšlel jsem, jestli vůbec má cenu tyto semináře dále dělat, protože si uvědomuji, že lidé nejsou schopni opravdu docenit tyto duchovní myšlenky, myslel jsem si, že toho opravdu nechám a dokonce jsem byl rozhodnut stáhnout také stránky ASTROTHEOLOGIE na internetu, které mám, ale ještě to nechám zrát, protože to trochu vykompenzovalo to, že jsem měl takové vnitřní prožitky, kdy Kristus mě povzbuzoval, ať se tím nenechám odradit a také mi bylo řečeno, že tyto duchovní myšlenky, které jsou zde řečeny, jsou důležitou součástí druhého příchodu Ježíše Krista a proto je mi trochu líto, že stav lidských myslí je takový, jaký je, protože lidé nejsou schopni rozeznat, co se jim předkládá. Proto jsem přemýšlel, zda nějaké konání pro něj. duchovní rozvoj a pro duch. povzbuzení lidí vůbec má nějaký smysl.

Když jsem tak přemýšlel, co bych dneska povídal, tak mne napadlo, že za chvíli to budou dva roky od zahájení těchto seminářů a uvědomil jsem si, jak ten čas letí a také mne napadlo, že už zde bylo sděleno dost myšlenek a kdyby lidé dobře poslouchali, správně to chápali a hlavně – kdyby něco pro to dělali, tak si myslím, že dva roky jsou dostatečně dlouhá doba na to, aby zde seděli lidé, kteří si plně uvědomují, že znají Boha nejen teoreticky, ale i prakticky, to znamená, že by byli schopni se s Ním každý den stýkat a pokud někdo během těchto dvou let v tomto stavu není, tak je to jeho vysvědčení, kde vidí, co pro to udělal, to myslím naprosto vážně. A protože si uvědomuji, že jen pár jedinců to bere smrtelně vážně, tak jsem si řekl, že na úvod bych zdůraznil praktickou stránku věci:

Z knihy J.S. Bennera: Neosobní život:

Když si vezmete tuto krásnou knihu, což je, myslím, nejdokonalejší duchovní spis, který zde je k dispozici na této planetě v této době a najdete si kapitolu č. 17 – Jak Mne odhalíš, tak tam najdete dva maličké odstavce. Já, když jsem četl Neosobní život asi 7 let v kuse každý den, tak až zpětně, když se začne probouzet duchovní vědomí nebo když se začne v lidské mysli probouzet Duch, jsem si uvědomil, že některé větičky (a stačí opravdu jenom jedna věta) mají naprosto mimořádný význam. Člověk pak během těch několika let tu větu zná, přečte si to a vnímá to jako ty ostatní jiné věty, vnímá tu krásu těch myšlenek, ale najednou pochopí, že kdyby z celého toho spisu zůstala jenom tato jedna nebo dvě věty, tak je to dostatečné na to, aby člověk poznal Boha. Kterou větu mám na mysli?

„Ó, synu Můj, kdybys chtěl vynaložit jen desátou část energie, již vynakládáš na zevní hledání mezi slupkami lidského vědění a lidských nauk na to, abys Mne našel! Kdybys alespoň jednu hodinu denně Mi věnoval, představuje si Mne jako přítomného ve svém nitru a praktikoval to.“

Kdybyste neznali nic jiného, než tyto dvě věty, tak už nepotřebujete nic dalšího vědět.

Pokud člověk chce praktikovat přítomnost Boha nebo chce, aby Bůh pro něho reálně existoval, tak většina lidí samozřejmě hledá jakoby něco nového, co nezná, takže z počátku člověk potřebuje pro to hledání speciální podmínky. Až začne člověk tušit a mít první kontakty s touto Skutečností a sílí prožitky této Skutečnosti, tak samozřejmě potom už nepotřebuje nějaké speciální podmínky, ale je schopen tuto Přítomnost praktikovat větší část dne, potom skoro celý den a nakonec je schopen to přenášet i do spánku.

Z počátku tedy člověk potřebuje speciální podmínky a do těchto speciálních podmínek patří tzv. meditace nebo koncentrace, to znamená, že člověk si musí najít speciální prostředí, potřebuje si najít klid, soukromí, aby ho nic nerušilo a tam zahajuje svou cestu k Bohu.

Správná meditace (duchovní praxe):

Nyní řeknu něco, co jste již slyšeli a znovu tedy zopakuji nejúčinnější meditaci pro to, aby se člověk co nejrychleji dostal do kontaktu se svým Božstvím, a je to přesně to, co jsem zde nyní předčítal z Neosobního života:

Najdete si chvíličku pro sebe, to znamená – věnovat tomu půlhodinku až hodinku, moje vlastní zkušenost je taková, že je lepší si najít klidné prostředí někde mimo domov, protože když to děláte doma, tak člověk si to sice neuvědomuje, ale v podvědomí se často zesiluje pocit osobnosti, protože ten fyzický domov, to je přístřeší pro vaše tělo, to znamená, že se tam silně aktivuje pocit vašeho těla a vaší osobnosti, tedy je vhodnější to dělat v prostředí, které je cizí, kde vám nic nepatří. Mně se to třeba perfektně daří v práci, protože se tam vždycky někde schovám, tam mi opravdu nic nepatří a navíc, je mi to tam nepříjemné, takže o to lépe se mi tam vchází do nitra. Takže to je takové moje doporučení, samozřejmě, že ne vždy si může člověk najít takové prostředí, takže to bude dělat třeba doma.

Nebezpečí u meditace se zavřenýma očima:

Většina lidí, když začne provádět tuto vnitřní praxi (a má prostředí, klid), tak u toho zavírá oči. Já také u toho zavírám oči, ale meditace (koncentrace) se zavřenýma očima má jedno velké nebezpečí.

Řeknu vám přesně, co tam probíhá: Oči jsou nejsilnější zdroj informací pro lidskou mysl. V okamžiku, kdy vy meditujete a zavřete oči, tak co probíhá? Probíhá to, že zrušíte nebo odstraníte zdroj, který nejvíc zásobuje vaši mysl informacemi. A zde je právě to nebezpečí, protože když ten zdroj zrušíte (to znamená, že zavřete oči), tak co nastane? Ta vaše neškolená a necvičená mysl si řekne: Teď už nic nedostanu (protože člověk už zavřel oči), tak já jsem tu zbytečná. A ta mysl se začne čím dál více zklidňovat, ale prosím vás, to není zklidňování se v tom smyslu, jak to třeba říkají nějaké různé duchovní nauky, že účelem je zklidnit mysl. Když zavřete oči, to je takové zklidňování mysli, že, abych to řekl správněji: ona se stává čím dál více otupělá, ne klidná. A až se otupí dostatečně silně, tak usnete.

Takže to je velmi důležité, že **když si zavřete oči, tak první, co nesmíte dopustit, je, aby se vám neotupěla (a zrušila) vaše mysl, ta musí zůstat naprosto čerstvá, pozorná, maximálně akční.** Protože jestliže vy dopustíte, aby ta mysl si řekla: No jo, oči jsou zavřené, už nic nedostanu, já jsem tu zbytečná, tak já můžu odpočívat. Čili ona začne čím dál více upadat do letargie a nakonec v dostatečné letargii vaší mysli usnete. Toto nesmíte nechat dopustit.

Vaše mysl musí být neustále v pohotovosti a schopna fungovat. **Optimální stav je: Mít naprosto bdělou mysl, ale jakoby klidnou.** Vaše mysl musí být klidná a musí očekávat, co se bude dít. Pořád musí být akční. Toto je důležitý moment. To znamená, když zavřete oči, tak zkuste na nic nemyslet a pozorujte, jestli ta mysl se snaží být otupělá nebo ne, prostě to jen pozorujte, protože když ta mysl se začne otupovat, tak co to způsobí? S tou myslí se automaticky začne otupovat vaše vědomí.

Já, když jsem vždycky meditoval a v momentu, kdy jsem si myslel, že zastavím mysl u zavřených očí, tak jsem právě zjistil, že když se dostáváte právě do té letargie myslí, že z té meditace nic nedostanete. A právě proto, a vždycky jsem měl takovou představu, že s těmi zavřenýma očima vydržím čtyři hodiny, pět hodin, že to je ten obrovský duchovní výkon, ale ne. Když jsem zjistil, že se má mysl chce otupovat, tak jsem se probral, otevřel jsem oči, začal jsem normálně vnímat prostředí, ve kterém se nacházím, ta mysl se zase zaktivovala, znovu jsem zavřel oči a znovu jsem se začal nořit do sebe. **To je důležité: Mysl musí být neustále maximálně bdělá, aktivní, protože když máte bdělou mysl, tak máte i bdělé vědomí.** To znamená, že když zavřete oči, zkuste pozorovat vaši mysl a pořád si hlídejte její bdělost. Když zjistíte (s těma zavřenýma očima), že mysl začne jakoby klesat na své bdělosti, tak si začnete něco myslet, přemýšlejte třeba o tom, co se vám stalo ten den, přemýšlejte nad nějakými duchovními myšlenkami, ale pořád si hlídejte (se zavřenýma očima) a vnímejte to, že vaše mysl je schopna fungovat a přemýšlet stejně, jako když máte oči otevřené. Musíte se naučit udržovat bdělost myslí i se zavřenýma očima, musíte to tu mysl naučit.

Řeknete své myslí: Ty tu nejsi od toho, abys jenom pozorovala, co je kolem tebe. Co budeš dostávat k „jídlu“, o tom rozhoduji já, ne ty. Ty si myslíš, že budeš dostávat k „jídlu“ jenom to, co vidí tvé oči (oči mého těla)? Ne! Já rozhoduji, co budeš do sebe dostávat! A ty jsi jenom od toho, abys to, co ti dám (čím tě nakrmím), zpracovala (přemýšlela o tom). Přemýšlela o tom a měla to v sobě. Protože když postupně tu mysl na to navyknete, že může fungovat a že má své opodstatnění i ve stavu, kdy jsou zavřené oči, tedy ji začnete učit, že ne jenom, když dostáváš informace přes oči mého těla, tak máš co dělat, ale ty máš co dělat i se zavřenýma očima. Takže ona si začne zvykat, že může fungovat, objevovat a zpracovávat i jiné informace, nejenom informace hmotné podstaty. Takto musíte tuto vaši mysl zpracovat.

Další věc je (když pracujete myšlenkově se zavřenýma očima): Nevědomky nebo někde uvnitř vás se začne vtírat skutečnost, že když máte zavřené oči, tak je to jako kdybyste zrušili celé tělo, tak přesto je zde nějaký někdo, někdo, kdo s tou myslí pracuje a že **ten někdo, kdo s tou myslí pracuje, kdo ji vychovává a cvičí ji, je někdo, kdo je netělesné podstaty a že tím někým (když se budete dívat, kdo to je, který takto pracuje a cvičí s tou myslí) jste vy. Jste to vy, ale současně ne ten tělesný člověk, o kterém jste si mysleli, že jste to vy.** To je důležitý moment – mít zavřené oči a být natolik vycvičený, že i když

budete mít půl hodiny či hodinu zavřené oči, že během toho stavu, kdy máte hodinu zavřené oči vaše mysl nesmí vůbec klesnout na své bdělosti, to je pro duchovní praxi nesmírně důležité. Takže ne že někdo si myslí, že když má zavřené oči a jeho mysl se otupí, že dosahuje nějakého duchovního stavu, vůbec ne! On je na tom hůř, než když by měl oči otevřené.

Dotaz posluchače: Já jednou týdně praktikuji meditaci soustředění, což je ta nejzákladnější meditace, která je založena na tom, že pozoruješ svůj dech, komentuješ ten výdech a nádech a myšlenky, které tě napadají, v podstatě označuješ jako poruchy a odpoutáváš se od nich. Nemám pocit, že by to bylo otupování mysli, ale má to pro mě určitý efekt, ale vím, že to je jenom jedna z mnoha typů meditací, tohle.

Odpověď J.P.: Toto je přesně meditace (kterou jsi popisoval), jak se nedostat k Bohu a tedy jak budeš od Boha odveden.

Pokrač. dotazu posluchače: Já teď nechci diskutovat o tom, jestli mne to odvede nebo neodvede od Boha, ale co s těmi myšlenkami? Protože vlastně já vidím, že skutečně se mi vynořují v hlavě myšlenky (tu si vzpomenu na něco v práci, nebo zase na něco pěkného atd.), ale že bez jakéhosi mého vědomí tam běží nějaký film, v té hlavě. Jak to udělat, abych mohl meditovat tímto způsobem, to znamená, když ty říkáš, že mysl musí být bdělá...

Odpověď J.P.: Ty jsi mne ale nenechal domluvit a už se mne na něco ptáš. Já jenom říkám: Bez myšlenky neexistuje Bůh. Lepší je mít špatnou, všední myšlenku o banálních věcech, než žádnou myšlenku.

Další pokrač. dotazu posluchače: To znamená, že mám zavřené oči a ten film nechám běžet.

J.P.: Já popisuji nějaký proces. K tomu, na co se ptáš, bychom se dostali. Ale na to, co jsi řekl, ti řeknu jednu věc: Tam není problém, jaký ten film je, problém je v něčem jiném, jestli ten film probíhá samovolně, anebo jestli ho řídíš, to je ten problém. Protože pokud ten film probíhá samovolně bez tvé účasti, tak to není dobré. Musí probíhat za tvé účasti a pod tvým řízením. To je podstatné.

Jestliže se člověk dostane tak daleko, že má i hodinu zavřené oči a mysl zůstane stále bdělá, tak může přikročit k další věci:

Bůh sídlí v hrudi člověka. Tam je Jeho místo. My už víme z našich seminářů, že Bůh je všudypřítomný, ale (a znovu to opakuji) tento všudypřítomný Bůh má v Sobě obsaženu základní vlastnost: On sám Sebe chce prociťovat a prožívat čím dál více. A tato Jeho základní vlastnost, že On sám Sebe chce prociťovat čím dál více a chce stupňovat tento prožitek Sebe sama až do nekonečna, tato Jeho přirozenost způsobuje, že se tento všudypřítomný Bůh začne čím dál více stahovat do jednoho bodu. Myslím, že jsem to zde dostatečně všechno podrobně vysvětlil. Ale pro tuto naši meditaci to má jeden základní význam: **Vy, když medituji (děláte tuto duchovní praxi), tak musíte vstupovat s vědomím, s myšlenkou: Bůh se nachází v mé hrudi, nikde jinde. V mé hrudi (kromě toho, že Bůh je všudypřítomný) toto Božství sebe samo prociťuje nejintenzivněji.**

„Obydlí“ Boha:

Takže si zapamatujte, že **obydlím Boha je prostor**. Bůh sídlí v prostoru. To je to, proč tak rádi chodíte do přírody, na hory nebo jezdíte k moři, protože cítíte prostor.

Ale Jeho „trůn“ je ve vaší hrudi. Toto je základní Idea, která musí ve vás být silně zakořeněna. Jdu k Bohu a tento Bůh sídlí v mé hrudi.

Zde je důležitá jedna věc: **Ne že by někde v hrudi tohoto fyzického těla, ale to místo, to je psychické místo nebo psychický Bod a tento psychický Bod nebo duchovní Bod, tak On, když se zaktivuje, tak vy cítíte, že to koresponduje (fyzicky) a projevuje se to nejintenzivněji ve vaší tělesné hrudi. Když se tento duchovní Bod (Bod, kde sídlí Bůh ve**

vás) zaktivuje, tak nejvíc na to reaguje vaše hrud' a tedy tento Bod koresponduje s vaší hrudí.

O čakrách:

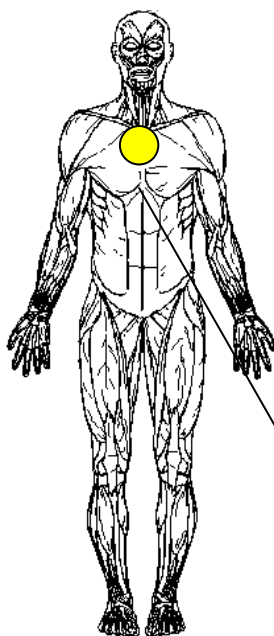
Když čtete různé duchovní knihy, tak víte, že se tam píše o čakrách (že je 7 čaker a od konce páteře ty čakry jdou nahoru) a popisuje se srdeční čakra, která je většinou v duchovní literatuře popsána tak, že je to místo (když se ta čakra otevře) Lásky soucitu atd., a potom oni pokračují dále, že jsou čakry vyšší.

Zde vám chci říct jednu věc: **Nestarejte se o žádné čakry. Starejte se jenom o to jedno místo.** Protože když si aktivujete toto duchovní SRDCE, tak to, že se vám aktivují všechny čakry, to je úplně automatické a zapomeňte na to, když vám někdo řekne, že ta korunní čakra, která je úplně nahoře, že je nejduchovnější čakra, to není pravda.

Nejduchovnější Bod je ve vaší hrudi, protože tam sídlí Bůh. Takové myšlenky, že korunní čakra (7.čakra) je nejduchovnější, tak to ani náhodou! Takže toto, když si zafixujete, že vás nebude zajímat nic jiného než toto duchovní SRDCE, tak vy víte, kde se máte během této své duchovní praxe soustředit svou pozorností.

Přesné umístění duchovního srdce:

Upřesníme si ještě to, že když se díváte na nějaké knihy, kde se tyto čakry popisují (tak mě zajímá jenom to duchovní srdce), tak si všimněte, že vždycky v té literatuře je srdeční čakra (to, co oni nazývají srdeční čakrou) vždycky umístěná za hrudní kostí (v úrovni mezi prsními bradavkami), ale tam to není! Je to výše a sice, když máte tu rovinu prsních bradavek a krční jamku, tak je to uprostřed:

Všimněte si, když se podíváte na nějaké křesťanské obrázky, na kterých je namalován Pán Ježíš nebo Panna Maria, tak se podívejte, jak mají to srdce propíchnuté dýkou, tak toto místo (Oheň) mají znázorněné přesně v tom Bodě, všimněte si, oni mají to srdce a přesně z toho srdce v tom místě vyšlehuje Plamen jako ze svíčky a ten právě Oheň je přesně v tom místě, jak máte nyní znázorněno na tomto obrázku.

To místo je přesně v polovině mezi rovinou prsních bradavek a krční jamkou, tedy výše, než popisují knihy o čakrách.

Tam se nalézá duchovní SRDCE člověka.

Takže máte schopnost udržovat bdělou mysl i se zavřenýma očima a už jste natolik vyškoleni a posílení, že ta mysl už je jakoby ochočena, vy jste ji už přesvědčili, že může fungovat, i když nedostává informace skrze fyzický zrak.

Zde bych ještě poznamenal: Zkontrolujte si to, že i když máte zavřené oči, tak ty oči existují. A všimněte si, že tyto dva psychické body, které nazýváte oči, tak pořád, i když máte

oči zavřené a oči se tedy „nedívají“, tak pořád se dívají ven. Tyto dva psychické body nutí pořád vaši pozornost směřovat směrem ven. Jak zvláštní, že? To je právě ten důsledek duchovní nevědomosti lidí a neschopnosti se udržovat v Duchu. I když ty oči jakoby nemají práci, jsou nečinné, tak pořád tu pozornost nutí směřovat směrem ven. Všimněte si toho. Takže se jim zasmějte, jejich hlouposti. Já jsem rád, že ony mi slouží, že mi dávají informace z venku, ale nyní ty moje oči, když vás nepotřebují, ba naopak, vy byste mne rušili, tak si odpočiňte a nebuďte v tom hloupém zlovyku, že si pořád myslíte, že musíte svoji pozornost tlačít ven. Teď momentálně (v této meditaci) ne. Takže když znáte to místo (duch. SRDCE), tak obrátíte svou pozornost do tohoto místa. A to je důležitá věc: To rušení myšlenkami během meditace spočívá v jedné věci: Vy, když obrátíte pozornost do tohoto místa, tak si všimnete, že oči, i když jsou zavřeny, pořád mají tendenci vaši pozornost udržovat a směřovat směrem ven (z očí). To musíte překonat. Musíte si říct, že to nechcete. Ale, když začnete svou pozornost směřovat do toho místa (duch. SRDCE), tak můžou přicházet myšlenky a ty myšlenky nejsou negativní v tom, že jsou, to je v pořádku. **Ty myšlenky jsou nežádoucí jenom v jednom případě, když se chtějí zabývat něčím jiným a tedy když chtějí řešit věci, které nesouvisí se SRDCEM, s tím místem.** Tehdy jsou nežádoucí. Naopak, jestli přijdou myšlenky (a o tom přece už rozhodujete vy, jaké myšlenky přijdou, nebo jaké myšlenky se honí vaší myslí), tak to musí být myšlenky o tomto Bodě. Musíte myslet myšlenky, které se neustále zaobírají tímto Bodem. A bude dobře, když těch myšlenek, které se zaobírají tímto Bodem, bude čím více, tím lépe. Ale to už jsem trošičku předběhl. Zpočátku se budete zabývat tím, že obrátíte svou veškerou pozornost a budete ji věnovat tomuto Bodu (duch. SRDCE), protože to je pořád ten princip: Pro člověka existuje pouze to, co je v jeho vědomí. Co není ve vašem vědomí, tak pro vás neexistuje, i když to existuje. Reálně existující je pouze to, co je ve vašem vědomí. Jestliže je nějaká skutečnost, která existuje, ale není to ve vašem vědomí, tak to pro vás neexistuje a vůbec neřešte, že když to není v mém vědomí, tak to může být ve vědomí někoho jiného, aby to bylo objektivně platné, vůbec ne. Protože vědomí je pořád jedno a to samé. Neexistují dvě rozdílná vědomí. To je to samé, když byste byli v kině, půjdete na 15:30 a hraje se tam válečný film, jdete na 17:30 do kina a tam se hraje nějaká komedie a to je jako kdyby jste řekli: A oni mezi tím vyměnili plátno, proto tam je úplně jiná podívaná. Ne, to plátno je pořád stejné, akorát je jiný obsah na tom plátně. Takže zapamatujte si, že vaše vědomí je úplně to samé jako je vědomí kohokoliv, ať člověka nebo Boha. Takže to je důležitá věc: Existuje pouze to, co je ve vašem vědomí.

Kdyby např. do této místnosti vstoupil Ježíš Kristus a vy byste nebyli při vědomí, tak by se neměl komu zjevit. Je to jasné? A když toto pochopíme, že reálně existující je pouze to, co je v mém vědomí, tak druhý krok je, že v mém vědomí je pouze to, čemu věnuji pozornost.

Boha nemusíte stvořit, On je věčný, ale proč pro člověka neexistuje? Protože není v jeho vědomí a proč není v jeho vědomí? Protože Mu člověk nevěnuje pozornost. A to je právě to tajemství (a to důležité): naučit se vědomě pracovat se svou pozorností, protože **když se naučíte vědomě pracovat se svou pozorností, tak si můžete do svého vědomí vkládat, co chcete a co si vložíte skrze vaši pozornost do vašeho vědomí, tak to pro vás také existuje.** Takže obrátíte co nejvíc pozornosti do tohoto duchovního SRDCE a další krok spočívá v tom, že se musíte vycvičit v této schopnosti udržovat pozornost v určitém místě a nenechat se ovlivnit vším ostatním, protože tam právě přichází takové věci, jako jsou různé myšlenky nebo nějaké podněty, které se snaží tu vaši pozornost odvádět od tohoto místa, všimněte si toho, to je ten problém té duchovní cesty, že člověk neumí pracovat se svou pozorností, protože pořád ta jeho pozornost přebíhá sem a tam, přichází tu myšlenka, tam pocit, tam něco jiného a pořád dokola, tak vlastně pořád se ve vašem vědomí střídají nějaké obsahy a nic pořádně, je tam všechno možné, ale pořádného nic; takže vy se musíte naučit, když jednou zaměřím nebo jednou začnu něčemu věnovat svou pozornost, tak tomu tu pozornost věnuji pořádně a ne že chvíli tomu a chvíli tomu. A všimněte si, jako **podpurný**

prostředek, jak mít ustálenou pozornost na jednu věc, je Lásky, nebo emoce. Všimněte si, že když máte na nějakého člověka třeba vztek, jak ta pozornost se pořád důkladně věnuje pouze tomu jednomu tématu, že? Pořád vidíte, jak ho škrtíte nebo mu děláte nějaké naschvály; všimněte si, že **stabilizátor pozornosti jsou vaše emoce.** Když se třeba člověk dostane do sexuálního vzrušení, tak jak ta pozornost ochotně poslouchá, že? Jak se pořád zaobírá jedním a tím samým tématem, že? Takže tedy další věc: Jako stabilizátor vaší pozornosti, aby se věnovala určitému tématu, jsou vaše emoce. A tohle když víte, tak následuje další, důležitá součást:

Protože člověk, když začne dělat tuto duchovní praxi, tak už tím, že víte, kde je to duchovní SRDCE (jak jsem vám popsal tu jeho polohu) a už tím, že tam začnete vědomě směřovat do tohoto místa vaši pozornost, tak už jenom tou samotnou skutečností, že tam směřujete svoji pozornost, tím pádem se toto místo dostalo do vašeho vědomí, jinými slovy: toto místo začalo existovat, už tím, že jste mu umožnili existenci, tak už tím se toto místo začne hlásit ke slovu. Ano, Já existuji, Já Jsem a Moje povaha je taková, poslouchej... a teď začne dávat najevo, jaká je Jeho povaha, to znamená, že cítí Lásku. On vám hned začne říkat: Moje Přirozenost je taková, že vytvářím tento krásný Pocit. Čili zpočátku se to může projevit (pokud je člověk tupý a byl hodně ztotožněný z fyzickým světem a se svým tělem) jako fyzické teplo, protože fyzické teplo na hmotné rovině symbolizuje lásku. Takže pro tupce se toto místo začne hlásit ke slovu pocitem tepla. Ale čím více se člověk začíná zjemňovat, tak to fyzické teplo se začíná měnit jakoby v psychické teplo a najednou se začíná zjemňovat a zkvalitňovat tento pocit a najednou začnete cítit Lásku. Ale ne lásku takovou, že si na někoho vzpomenete a rozplácete se soucitem, to až potom později, ale to je taková ta Lásky, ten příjemný pocit: Sakra, já mám chuť Žít! Já mám chuť něco dělat, tvořit! Najednou začnete mít pocit, jakože dostáváte do sebe Šťávu. A zapamatujme si:

Kdykoliv se přistihneme, že se cítíme normálně, všedně (nebavím se o nějakých negativních pocitech) a vyšťaveně, tak je to jenom z jednoho prostého důvodu, že nevěnujeme pozornost tomuto místu, čili že toto místo pro vás neexistuje.

Čili účelem je, aby člověk svojí pozorností byl trvale, ale opravdu trvale usídlen v tomto místě.

Takže opakuji:

1. bdělá mysl
2. schopnost zaměřovat pozornost na objekt, který si sám vyberu a neutíkat pozorností od tohoto objektu, čili schopnost mít ustálený směr pozornosti
3. duchovní SRDCE, na které zaměřím svou pozornost a tím, že na toto duch. SRDCE zaměřuji pozornost, začne existovat. A už tím, že HO svou pozorností dostanu do vědomí a tím pádem HO povolám v existenci, tak toto duch. SRDCE se začne hlásit, ohlašovat, čili začne vám dávat najevo, jaká je Jeho povaha, čili že vytváří určitý specifický CIT.

Ono, když člověk začíná s meditací a nedělá to vědomě, tak potřebuje mít speciální podmínky, to znamená, že musí mít soukromí a být někde sám, v tichu, mít zavřené oči a začnete věnovat pozornost svému duchovnímu srdci. Když ten pocit nebo to místo vyhmátnete a začnete HO reálně vnímat (díky tomu, že Ono začne ve vás vytvářet velice příjemné pocity ve vás) a když si jednou líznete této šlehačky, tak najednou zjistíte, že už bez toho nemůžete být, už se stanete na NĚM závislí. A když To nebudete cítit, tak vám To bude scházet. A to vás vlastně přivede dále, že tomuto místu (duch. SRDCI) začnete věnovat pozornost, i když máte otevřené oči, i když nemáte speciální podmínky (když jste třeba v práci, v tramvaji, na ulici), takže vy to jednou musíte dotáhnout tak daleko, že se dívám, ale vnímám to místo, slyším a pořád vnímám to místo, myslím a pořád vnímám to místo. To

znamená, že zpočátku, když jsem meditoval (nebo vcházel do nitra, či dělal duchovní praxi), tak jsem veškerou pozornost věnoval do toho jednoho místa a tím jsem to místo zesílil, začal jsem si uvědomovat, že je vůbec takové místo, ale v reálném životě se musíme potom naučit něco jiného:

Představte si, že mám určitý objem pozornosti. 49% (menšinový podíl pozornosti) věnuji všem smyslům, myslí, pocitům, všemu, co je ve vašem vědomí. Ale většinový podíl pozornosti 51% musí trvale být zaměřeno do duchovního SRDCE, to znamená, že jakákoliv činnost, kterou děláte v životě (myšlení, dívání se, hmatání, slyšení, práce s tělem) nesmí nikdy ve vás zrušit pozornost, věnovanou duchovnímu SRDCI. Někomu se to může zdát být trochu složité, ale říkám, čím více budete toto Místo vnímat a čím více s Ním budete vcházet do kontaktu, čím více si budete uvědomovat Jeho kvalitu, tak vás nikdo nebude muset pohánět. Vy to budete dělat sami. Protože zjistíte, že toto Místo je pro vás to nejcennější, co v životě máte a že v tomto Místě se nejlépe cítíte. Tam jste DOMA. To je opravdu váš nebeský DOMOV. A když takto za jakékoliv činnosti, ať psychické nebo fyzické, pořád věnujete pozornost, a už to neděláte jakoby vědomě, ale to už tam je pak tím pravidelným věnováním pozornosti tak zautomatizované, že ta pozornost se natolik v tom ustálí, že vy už to nebudete muset vyvolávat, ona už tam bude trvale, sama od sebe. Ta trvalá pozornost v duchovním SRDCI, čili jinými slovy: trvalé vědomí SRDCE, vám způsobí několik věcí: Najednou zažijete takový zvláštní stav: Já se dívám SRDCEM, já slyším SRDCEM, já přemýšlím SRDCEM, já konám SRDCEM. To je jedna věc. Vy budete najednou vidět, že to SRDCE je všude. Všechno, co pro vás existuje, ať zrakový vjem, sluchový vjem, myšlenková skutečnost, tak ve všem budete vnímat přítomnost svého SRDCE. To je to, co mystikové říkali: Myslet SRDCEM, atd. Potom se vám začnou objevovat takové pocity: To je divné, vždyť já jsem pod svojí hlavou, hlava je nade Mnou. Moje hlava je nade Mnou. Já jsem nějaký menší. Budete mít pocit, že vaše hlava je někde nad Vámi.

A co je velice důležité, najednou zjistíte, že tím, že takto vnímáte svoje SRDCE, začnete vnímat i SRDCE jiných lidí. Jako kdyby SRDCE všech lidí byla ve spojení a že když vnímám své SRDCE, tak jako kdybych vnímal i SRDCE jiného člověka nebo jiných lidí. A protože vy to děláte vědomě, proto to SRDCE pro vás existuje a proto to SRDCE nějakým způsobem pracuje a začnete vnímat SRDCE jiných lidí, tak zjistíte, že SRDCE ostatních lidí spí. Spí, protože ti lidé svá SRDCE neoživil, to znamená, že Jim nevěnují pozornost, a když Jim nevěnují pozornost, to znamená, že neexistují, že jsou mrtvé. A vy najednou sami, naprosto přirozeně budete vnímat, protože vaše SRDCE vám to řekne, protože SRDCE chce žít, a to vaše SRDCE vám řekne: Podívej se na ty mrtvá SRDCE, to tak nemůže zůstat! To jsou části Mne samotného! To jsou Moji bratři, ta ostatní SRDCE a Já je nemůžu nechat takto spát nebo být umrtvena. Takže automaticky, přirozeně budete cítit, že To, co máte ve svém SRDCI, co tam cítíte ve svém SRDCI, že To máte použít k tomu, abyste probouzeli SRDCE jiných lidí. A všimněte si, že už jenom to, že se s někým bavíte myšlenkově o SRDCI, tak už to probouzí SRDCE. Už jenom tím, že mluvíte o SRDCI, tak to SRDCE probouzí. Ale samozřejmě, protože mnoho lidí je myšlenkově tupých, tak pro toto téma nejsou zatím myšlenkově připraveni, aby o tom hovořili. Ale to nám nevádí, protože nejintenzivněji probouzí SRDCE tak, že cítíte svoje SRDCE, v ten moment vycítíte SRDCE jiného člověka a vy svým SRDCEM se opřete do SRDCE toho druhého člověka (bližního). A vy zjistíte, že vlastně tím, jak vnímáte své SRDCE, tak vnímáte i SRDCE jiného člověka a najednou začnete cítit takový stav, že vy můžete nejenom věnovat svou pozornost svému SRDCI, ale můžete věnovat svou pozornost i tomu druhému SRDCI, protože když to nedělá přímo majitel toho SRDCE, no tak to budu dělat já, já to budu dělat za něho. A zjistíte, že to jeho SRDCE se začne hlásit také ke slovu, protože tomu SRDCI je to úplně jedno, která pozornost Ho vyvolává, jestli pozornost toho majitele SRDCE anebo pozornost bližního. Ono samozřejmě, když se opřete svým SRDCEM do SRDCE svého bližního, když svou pozorností budete brát v potaz SRDCE

svého bližního, to SRDCE v tom bližním se začne také hlásit ke slovu, ale tam je problém, že tím, že ti lidé mají tupé a neškolené myslí, tak oni neví, co se děje, oni jenom cítí, že to je velmi příjemné, že jim to dává Sílu a energii, a když neví, co se děje, tak oni se do vás zamilují. Oni začnou tento Cit projektovat na vaše tělo. Takže tam je také nebezpečí, že když zjistíte, že máte schopnost oživovat SRDCE svých bližních a vyvolávat v nich Lásku, dávat jim na vědomí, že mají SRDCE, tak ta Láska může být špatně pochopena. Takže vidíte, že Láska + Moudrost musí být spolu. A také si uvědomíte, jakou jste získali obrovskou schopnost. Nemusíte někomu vykládat o Bohu, Kdo je to Bůh, vy mu přímo dáte pocítit, Kdo je to Bůh – tím, že vyvoláte jeho SRDCE. Proto v podstatě všichni duchovní mistři apelovali v první řadě na rozvoj SRDCE, čili vyvolávat existenci SRDCE, čili – věnovat Mu pozornost. To ostatní si už SRDCE přitáhne samo, protože to SRDCE ví, že bez kvalitní mysli toho moc neudělá. Nebo neudělá tak moc, jako z kvalitní mysli. To SRDCE ví, že potřebuje také Moudrost. A to je důležité si uvědomit, že když máte Lásku, Moudrost přijde. To SRDCE ví, že bez Moudrosti není tak kreativní jako když je k dispozici i Moudrost. Ale s Moudrostí (a pozor na to!) Láska nemusí přijít. To je to nebezpečí.

A důležité je s tím SRDCEM umět pracovat vědomě. Ne, že to jde nějak samo od sebe. Ale vědomě. To musí být vaše dílo. Jestliže si získáte SRDCE člověka, tak získáte celého člověka. Když si chcete získat někdy myšlenkově jiného člověka, tak to většinou skončí jako hádka. Ale když si získáte SRDCE člověka, tak si ho získáte se vším všudy.

Na duchovní cestě většinou dochází k tomu, že už velice záhy, napoprvé nebo napodruhé, když tam začnete tomuto duchovnímu SRDCI věnovat pozornost, tak Ono se bouřlivě začne hlásit k Životu, do vás vstupují nádherné City a Pocity, vy chodíte a jste úplně změněný člověk, záříte, každý na vás kouká, protože jde z vás Světlo, oni to všichni vnímají, život je krásný a najednou To zmizne. A najednou budete dělat to samé, co jste dělali, že věnujete tu pozornost a Ono nic. Prostě najednou To zmizlo a nemůže se To zase znovu objevit. A toto SRDCE ale dělá vědomě. Protože, jak vám říkám, to SRDCE chce, abyste s Ním uměli zacházet vědomě a ne abyste byli na tom SRDCI jakoby závislí, jakože to SRDCE jednou přijde, jednou neprijde, jakože Ono rozhoduje, ale ne, vy musíte rozhodovat! A v tomto okamžiku, když třeba po roce vám To (tento prožitek SRDCE) zmizne, tak to SRDCE vás chce dostat do další fáze vědomého zacházení se SRDCEM. Mi to také trvalo nějakou dobu, než jsem pochopil, o co tomu SRDCI jde.

V této druhé fázi to SRDCE vás chce přivést k tomu, abyste Ho nevnímali jako nějaký Bod, nějaké Místo v tobě, kterému když věnujete pozornost, tak ve vás vzniká euforie. Ale musíte jít o krok dále. To není jenom Bod. To je něco Živého. To je Živá Bytost! To je velice důležitá fáze, že z toho pocitu, že to je nějaký Bod, který do vás vlévá nějaký příjemný Pocit nebo vlévá energii, Vitalitu, ale vy to musíte prohloubit, protože to není jenom nějaký Bod. Určitou dobu nám to stačilo, že to je jenom psychický Bod. Ale teď je důležitý moment, že musíte to Místo vnímat jako Živou Bytost, jako svého nějakého Partnera. Když tohle emočně uchopíte, že nevěnuji pozornost nějakému Místu, ale věnuji pozornost Někomu Živému, tak najednou se ten Pocit vrátí. Najednou ten Pocit, který jsem předtím zažíval, tak najednou je zpět. A jenom díky tomu, že jsem změnil přístup k tomuto Bodu, že jsem Ho nevnímal jako Bod, ale že to je Živá Bytost. To je důležitá věc.

A čím více To vnímám jako Živou Bytost, tím To je intenzivnější, čili dostal jsem se dále ve své vědomé práci se svým SRDCEM a najednou to zase zmizne. Sakra, už to nevnímám jako Bod, už To vnímám jako Živou Bytost, čili už to vnímám lépe, správně, tak co se Mu zase nelíbí? Proč mi zase nedává To, co mi dělá tak dobře? **Protože tato Živá Bytost jakoby řekla:**

Víš, nemůžeš spoléhat na to, že budeš mít jenom To, co Já ti dám, nemůže to být jenom jednostranný akt z Mé strany, to musí být vzájemné. Čili Láska musí být o sdílení. Láska, aby byla trvalá a aby byla opravdu Láskou, tak musí nastat proces sdílení. Jak jste začali oživovat SRDCE jiných lidí, tak tam to sdílení probíhalo, ale když jste sami, meditujete, tak to sdílení musí být také.

Když jsem to SRDCE vnímal jako Bod, tak to tak moc dobře ještě nešlo, ale když už To vnímáte jako Živou Bytost, toto SRDCE, tak to je důležitý krok, ke kterému také musíte dospět: Já k této Bytosti, k tomuto živému SRDCI (já nečekám na Jeho Lásku, ale já Ho budu Milovat sám od sebe) vyzářím Lásku, já Mu dám Lásku. **Vy přestanete být závislí na tom, jestli to SRDCE (ta Živá Bytost) vám tu Lásku dá, vy na nic nebudete čekat, vy sami uchopíte svoji emotivitu (své emoce, svoji schopnost cítění) a začnete toto SRDCE Milovat. Když tohle uděláte, že začnete Milovat svoje SRDCE, tak najednou Ono se okamžitě objeví, uchopí tu vaši Lásku a zahoří k vám také Láskou a mnohem větší než to bylo předtím.**

V životě se člověk dostane do různých složitých situací, ať pracovních, rodinných atd., někdy ty složitosti jsou obrovské, všechno se jeví temně, hledáte pomoc, obrátíte se do SRDCE a nic, pořád je všechno temné. **Vy musíte tomu SRDCI věnovat co nejvíce pozornosti, zintenzivnit (nejenom ten většinový podíl – 51%, ale pokud možno 99%) a musíte k tomu SRDCI cítit emoce jako ke svému milenci nebo milence. Pořád je všechno temné. Ale čím více se stupňuje ta vaše Láska k tomuto SRDCI, tak najednou bum a to SRDCE se objeví a zaplaví vás svojí Láskou a najednou během zlomku sekundy jste nejšťastnější člověk na této planetě. Euforie, radost, nadšení, veškeré temné chmury zmizely. To znamená, že když se necítím dobře a všechno je temné, obrátím se na své SRDCE a nepřichází pomoc, tak ne že jste se tomu SRDCI znelíbili, ale Ono vás učí: Ty musíš jít čím dál hlouběji tomto Bodě, v tomto prostoru.** To SRDCE vás chce naučit, že Ono je samé dno vaší bytosti. A vy se musíte naučit vstupovat (sestupovat) na toto dno anebo jinak, z duch. hlediska: vystupovat až na samotný vrchol. Pro člověka to je dno, ale pro Něho to je vrchol. To je vrcholné číslo.

A potom nastupuje ta závěrečná fáze: Když si někde sednu, bdělá mysl, maximum pozornosti do duchovního SRDCE, snažím se To trošku zahrát svojí Láskou k Němu (k tomuto SRDCI), protože v zimě se špatně pracuje, je lepší mít takovou optimální teplotu, optimální stav Lásky, mírný prožitek Lásky, a teď je to důležité, když už jsem dospěl k tmě, že nemůžu to SRDCE vnímat jako Bod, ale spíše jako Živou Bytost, tak musím toužit po tom, aby se mi ta Bytost objevila. Já se nespokojím jenom s tím, že tam nějaká Bytost je, ale já Ji chci vidět, já chci být s Ní naprosto v reálném kontaktu. A je to přesně to samé, jak jsem vykládal v jednom semináři, jak jsem vystoupil z té tramvaje, a teď mi něco říkalo: Vidiš někde Boha? Nevidím. Tak na co čekáš? Prostě nemůžete být bez Boha, Ostrava nemůže být bez Boha, tak tam jdi Ty, místo něho. A najednou jsem vnímal: Ano, tak tady všude je moje Já, tak najednou byl všude Bůh. On byl v obloze, v domech. Tak to samé, když se díváte do toho SRDCE svojí pozorností, a víte, že tam je nějaká Živá Bytost, tak si řeknete: Vidím tam nějakou Živou Bytost? Ne. Tak na co čekáš? Tak tam budeš Ty. A teď vlastně vy musíte objevovat to, že ta Bytost, která je v tom SRDCI, to jste Vy. Ten pocit **JÁ** je ta skutečnost, která je On – obyvatel tohoto SRDCE. A nejenom že je obyvatel tohoto SRDCE, On přímo tím SRDCEM je. A toto je kruciólní moment.

Samozřejmě, že někdo to má od přírody, od Pána Boha dáno, že to SRDCE má takové živější, že nemusí s Ním umět vědomě pracovat, ten člověk má takovou povahu, že je dobrosrdečný, od přírody. Má to SRDCE tak otevřené jakoby sám od sebe. Někdo se naučí vědomě pracovat se svým SRDCEM, že si ten srdeční prožitek umí vyvolávat sám přes tyto různé etapy, vnímám to jako Bod, mám to, vnímám to jako Živou Bytost, mám to, jsem schopen k této Živé Bytosti sám pociťovat Lásku, už nejsem závislý na Její Lásce, ale já Ji

přímo miluji a Ona mi to potom vrátí a na to reaguje a jsou takoví lidé, kterým to stačí a samozřejmě je to úžasné, že to vůbec mají. Ale ten vrcholný moment je, že vy se s tou Živou Bytostí, která je v tom SRDCI, chcete setkat. Takže třeba nějaký opravdový křesťan, který je ale opravdu silně zanícen do Ježíše Krista, tak si tam představuje Ježíše Krista, On se mu tam třeba objeví, někdy, časem. A on potom řekne: V mém SRDCI je Ježíš Kristus a rozmlouvám s Ježíšem Kristem atd. Ale stejně ten prožitek (ta Pravda) se ještě musí prohloubit, protože tam ještě stále může být nějaký pocit oddělenosti, čili vy musíte začít pracovat na tom, že se zaměříte na pocit JÁ, JÁ jsem JÁ a ten pocit JÁ (ten pocit Sebe sama) jakoby vložíte do tohoto SRDCE a vy najednou začnete mít pocit, že Já Jsem Ten, Kdo žije v SRDCI člověka. Já jsem se jenom pořád špatně myslel, že jsem člověk, ale skutečnost je taková, že jsem přímo JÁ, Ten, který se nachází v tomto duchovním SRDCI člověka. Takže vy vlastně nakonec to, co jsem vám říkal – že trvalá pozornost na SRDCE, musí probíhat tak: trvalá pozornost na MNĚ v SRDCI člověka. A potom si začnete uvědomovat další věci (jak je to srandomní), že očima nikdy nemůžete vidět Člověka, že očima vždycky vnímáte Jeho tělo, oživovanou mrtvolu, ale Člověka očima nikdy vidět nemůžete. To Živé v člověku, ten samotný Člověk je vždycky obyvatel SRDCE člověka. Takže když se takto naučíte věnovat pozornost na pocit Já v SRDCI, kdy čím dál více tato skutečnost začne okupovat vaše vědomí, ten živý pocit Já, který jsem JÁ, sídlí nebo hlavní místo je v duchovním SRDCI, Já jsem Ten, který sídlí v duchovním SRDCI, když se dostatečně stabilizujete v tomto prožitku, tak kromě toho, že věnujete tomuto prožitku pozornost, čili že to je ve vašem vědomí, že to existuje, tato skutečnost, vy potom tam začnete čím dál více obracet na tuto skutečnost i tu bdělou mysl. Kdybyste neměli od samého počátku tu mysl bdělou, tak byste nemohli vůbec dělat to, co jsem vám nyní vykládal. Takže vy tam začnete na ten pocit Já v SRDCI obracet i tu mysl, směřovat ji tam, do tohoto Bodu a když tohle začnete dělat, tak pocítíte obrovskou věc, že jedna věc je věnovat pozornost, čili tím pádem To začne existovat, protože se To dostane do mého vědomí, ale druhá věc je – věnovat pozornost mysl a tedy věnovat mysl tomuto a to je zase už trošičku jiná kvalita.

A když na toto Místo (tento Bod – duch. SRDCE) začnete soustřeďovat i svou mysl, tak najednou ten pocit JÁ, který je beztvářý a je to jenom úžasný prožitek Lásky, se mění a vy najednou ve vaší představivosti (ve vaší mysli) se chce i vykrytalizovat nějaká lidská Postava (tvář) a Ona se také časem vykrytalizuje a objeví se. Takže zjistíte, že ten pocit JÁ, který jsem JÁ, vy, jakožto Duch nejste jenom nějaké vzduchoprázdnno, ale že i jako duchovní Bytost máte lidskou Podobu, krásnou podobu, ale hlavně také zjistíte, že když takto obracíte svoji mysl k tomuto Bodu, tak můžete klást v mysli i otázky a můžete nejenom k této Bytosti v SRDCI cítit Lásku, ale také Jí můžete klást i otázky, čili v mysli si formulujete myšlenky či otázky a s vědomím, že tam je ta naprosto reálně existující Živá Bytost, s vědomím, že je neskutečně moudrá, a s touto bdělou myslí a s vědomím, že Ona zná odpověď a že vám odpoví, pokud je to žádoucí vědět, tak s tou bdělou, klidnou myslí čekáte, jaký myšlenkový tok tam začne probíhat.

Takže jsem chtěl na úvod dnešního semináře zdůraznit, jaká je nejučinnější a možná jediná správná meditace, která vede k Bohu:

1. **Bdělá mysl – i se zavřenýma očima**
2. **Věnovat pozornost přesně do tohoto Bodu, nikam jinam**
3. **S pozorností v tomto Bodě pomyslet na to, že je tam Živá Bytost (není to jen Bod), s kterou chci být v kontaktu a kterou chci vnímat a že tato Živá Bytost jsem JÁ. Ne tělo, ale ten živý pocit JÁ.**

Nakonec zjistíte, že jenom děláte to, že tohoto vnějšího člověka, o kterém si x let myslíte, že jste to vy, začnete vnímat jinak, začnete zažívat, že tohoto vnějšího člověka nutíte (jeho

mysl, jeho pozornost, jeho vědomí), ať se dívá na VÁS, který jste v jeho SRDCI. Najednou zjistíte, že někoho nutíte a že to nejste VY, ale že to je Váš nástroj, který používáte v tomto světě, přes který se vyjadřujete v tomto světě, a tento nástroj nutíte, ať se zaměřuje svojí pozorností a svojí myslí na VÁS, který jste v jeho SRDCI. A nejenom, že jste v jeho SRDCI, ale přímo tímto SRDCEM jste.

Já nevím, co ještě na toto téma říct. Už k tomu nelze více říct. Má někdo nějaký dotaz?

Posluchač: Dotazy se rozplynuly.

Na duchovní praxi nepotřebujete vědět vůbec nic jiného, já jsem to řekl velice podrobně, myslím a popsal jsem i různé fáze, které nastávají na této duchovní cestě a když si znovu přečteme tu větu (z knihy J.S.Bennera – Neosobní život, kap.17 - Jak Mne odhalíš), kterou jsem četl na úvod:

„Ó, synu Můj, kdybys chtěl vynaložit jen desátou část energie, již vynakládáš na zevní hledání mezi slupkami lidského vědění a lidských nauk na to, abys Mne našel! Kdybys alespoň jednu hodinu denně Mi věnoval, představuje si Mne jako přítomného ve svém nitru a prakticoval to.“

To je přesně to, o čem jsme si celou dobu nyní mluvili. A dále (cituji):

„Slibuji ti, že nejen Mne najdeš brzo, velmi brzo, nýbrž že to bude pro tebe nevyčerpatelná studnice takové Moudrosti a Síly a Pomoci, že nynější tvá mysl lidská to nemůže ani pochopit.“

Více opravdu vědět nepotřebujete, potřebujete jenom jedinou věc: Každý den a několikrát denně toto praktikovat – myslet, vcítovat se a věnovat pozornost skutečnosti, že JÁ, tento Živý pocit JÁ, kterým jsem JÁ, se nachází v duchovním SRDCI člověka, o kterém jsem si tak dlouho myslel, že jsem to JÁ. JÁ jsem lidským očím neviditelný, ale ve své mysli se vidím, jak vypadám. Oči vidí vaše těla, ale moje mysl vidí duchovní Bytost, která sídlí v Jardovi. A můžete tuto duchovní Bytost vidět také, když na Ni budete věnovat svoji pozornost a mysl.

Dotaz posluchače: Prosím Tě, takže tato duchovní praxe, kterou jsi popsal, je nejlepší způsob, jak napomáhat tomuto procesu zintenzivňování Boží Přítomnosti, rozumím tomu správně?

Odpověď J.P.: Ne že nejlepší, ale jedině možný. Protože ten nejlepší je vždycky ten, který vede k Cíli, k samotnému uskutečnění a ne že je nejlepší, ale je jedině možný.

Ostatní druhy tzv. meditací nebo nějaké duchovní praxe také někam vedou, ale kam, to mne nezajímá, protože já chci dělat takovou praxi, která vede k Bohu, ke MNĚ – k mému JÁ.

Zde bych ještě doplnil takovou věc: **Když si začnete uvědomovat Sebe, jak sídlíte přítomní v tomto SRDCI člověka, tak to je vaše kristovské JÁ. To je Bůh Syn – Kristus. A když si Sebe začnete uvědomovat takto (toto Živé JÁ ve svém SRDCI), tak automaticky přichází i prožitek, že totéž JÁ je všude a začnete vnímat Boha – Otce. A opravdu budete cítit, že ten Bůh – Otec (toto všudypřítomné JÁ JSEM) všechno oživuje, ale nic nedělá, a že teprve toto JÁ, které sídlí v SRDCI, to je ten tvůrčí Činitel, ten tvůrčí Princip všeho.**

Pokrač. dotazu posluchače: Já tomu všemu rozumím, je to skvělé. Každý vždycky na konci cesty něco slibuje, tak toto je prožitek Boha a o tom je smysl života – potkat se s Bohem. A co potom?

Posluchačka: Pak už budeš tvořit.

J.P.: Ne, až Ho objevíš, tak On už ti sám řekne, co potom. Proč ti mám já vykládat o něčem, co ještě neznáš a už se ptáš, co potom. Ty Ho ještě neznáš a už se ptáš, co potom?

Posluchač: Ano, to je odpověď.

J.P.: Potom se už nebudeš ptát mně, co potom, potom TY si budeš odpovídat, co potom. Ale nyní máš před sebou jeden Cíl – uskutečnit TO a potom se ptej, co potom. A už se nebudeš ptát někoho, ale budeš se ptát SEBE, co potom. A v té chvíli si budeš říkat: Co teď? A ne, co potom.

Posluchač: Ano, rozumím.

J.P.: Budeš si neustále uvědomovat, že je zde nějaký člověk, který patří ke MNĚ a že ten člověk je hloupý, že sice něco ví, ale daleko víc neví a taky si budeš uvědomovat, že v tom člověku (v jeho SRDCI) sídlí Bytost, která je moudrá a laskavá a tato interakce musí probíhat neustále. Já si nemůžu pořád jenom Sebe procitňovat jako Božskou Bytost v SRDCI, to sice musím vnímat, ale také musím procitňovat, že zde je někdo, kdo hloupý je a kdo neví, co potom. Tato interakce musí probíhat. Musí někdo chtít něco hledat a musí být Někdo, Kdo mu má co dát, protože tento vztah – příjemce – Dárce, bez toho by nebyl Život. A to musí probíhat i když si uvědomuješ, že jsi Bůh, ale tento Bůh má v sobě nekonečné možnosti a schopnosti a bude tyto možnosti a schopnosti rozvíjet, čili předávat je člověku (Mému lidství) do nekonečna, pořád je co rozvíjet.

S tím, co jsem nyní řekl, úzce souvisí Desatero přikázání Božích:

Desatero přikázání Božích (duchovní výklad):

Když se potom ptáte té Božské Bytosti (vašeho pravého JÁ) ve svém SRDCI, co tím mínil, když to dával Mojžíši (a uvědomte si, že na tom Desateru je vybudovaná celá západní civilizace): Cos tím mínil, když jsi to dával Mojžíši?

Odpověď: **JÁ jsem tím mínil přesně to, cos teď říkal těm posluchačům, to jsem tím mínil. JÁ jsem tím mínil, těmito doporučeními, jak MNE člověk může nejrychleji nalézt. To jsem tím mínil, nic jiného. JÁ jsem tím nemínil, že je to jen nějaký morální kodex, dle kterého bude uspořádána společnost, nějaké pravidla, JÁ jsem tím mínil Má doporučení kterémukoliv člověku, aby byl co nejrychleji v kontaktu se MNOU. Protože člověk, který se dostane do kontaktu se MNOU, je vždycky morální. Takovém člověku nemusíte nic nařizovat, jak se má chovat, protože tento člověk, aniž je k tomu nucen, se sám chce morálně chovat, on se přímo stane morálkou, protože kdyby se morálně nechoval, tak by MNE ztratil a ztratit MNE znamená tu největší ztrátu, kterou by utrpěl. To jsem tím mínil.**

Lidé pořád ztrácejí ze zřetele, že Bible je duchovní kniha. A i na těchto seminářích jsem říkal, že všechno je Duch. Všechno vyobrazuje Ducha. Nejdříve musíte chápat Ducha a Jeho tvorbu, protože když začnete chápat Ducha a rozumět Jeho tvorbě, tak začnete rozumět i všemu ostatnímu.

DRUHÁ KNIHA MOJŽÍŠOVA, kapitola 20 (verš 1-17):

„I mluvil Bůh všechna slova tato, řka:

2 Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl ze země Egyptské, z domu služby.

3 Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.

- 4 Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí.
- 5 Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin, Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne,
- 6 A činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají přikázání mých.
- 7 Nevezmeš jména Hospodina, Boha svého, nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.
- 8 Pomni na den sobotní, abys jej světil.
- 9 Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své;
- 10 Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina, Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i příchozí tvůj, kterýž jest ve branách tvých.
- 11 Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.
- 12 Cti otce svého i matku svou, ať se prodléjí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin, Bůh tvůj, dá tobě.
- 13 Nezabiješ.
- 14 Nesesmilníš.
- 15 Nepokradeš.
- 16 Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví.
- 17 Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani dívky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli jest bližního tvého.

To je veškeré Desatero, na kterém je vybudována západní civilizace. Neberme to jako nějaký morální kodex. Myslím, že tímto Desaterem bylo už způsobeno mnoho zla. Bible je vlastně nejzásadnější duchovní spis a proč? Proč je Bible nejzásadnější duch. spis, když to budeme brát s ohledem na to, že těch duchovních spisů je více? Je zde dále Bhagavadgíta, Upanišády atd., samozřejmě, že všechny jsou důležité, ale to, co činí Bibli ze všech těchto duchovních (svatých) Písem takovou mimořádnou událost je to, že na rozdíl od jiných duchovních (či svatých) spisů Bible nejenom, že hovoří o Bohu, ale perfektně popisuje i stvoření a jak stvoření funguje a jak stvoření vzniklo. Ostatní svatá Písma hovoří třeba o Bohu, Kdo to je, jak Ho nalézt, ale já na těchto seminářích jsem říkal, že Bůh nemůže být bez svého stvoření. A že Bůh a stvoření je stejně tak důležité, protože stvoření, to je Bůh, který sám Sebe projevuje, stvoření (veškerá tvorba) je viditelný Bůh. A právě proto se Bible také hodně zabývá stvořením a Bible jako jediné svaté Písmo vlastně hovoří o Kristu a Ježíši Kristu, protože Ježíš Kristus je vlastně ta nejintenzivnější forma individuálního a zosobněného Božství. To je důležitá věc, která činí Bibli svým způsobem nadřazenou jiným svatým Písmům.

Bible není o tom, aby se někdo bál Boha, to rozhodně ne. Když popisuje nějaké zákony, nějaké přikázání, tak to není nějaké strašení Boha, že pokud to neuděláš, tak ty, ty, ty!, ale Bible včetně Desatera přikázání je opravdu o tom, že Bůh nám dává rady, On nás k ničemu nenutí, protože Bůh je Svoboda sama a proto rozdává jenom Svobodu, pouze radí. A jestli Jeho rady přijmeme nebo nepřijmeme, to už je na nás. Bible se tedy není třeba bát, ale je třeba se snažit spíše přemýšlet, jestli ty rady chápu a jestli vůbec vidím, že tam jsou nějaké rady a potom je třeba tyto rady využít ve svůj prospěch.

Bible je o mně. Takový pocit musí mít člověk. Bible není jen o Bohu, o stvoření, ale musím cítit, aby ta Bible byla živá, že Bible hovoří o mně, o mé osobě.

Když si vezmeme Desatero, tak to musíme chápat, že to je Bůh, který mi radí, jak se nejrychleji dostat k Němu. My jsme se už dnes bavili o tom, jak jít nejrychleji k Bohu. A Desatero je to samé.

Duchovní význam Desatera:

První, co je důležité si uvědomit, je hned ten začátek Desatera:

„I mluvil Bůh všechna slova tato, řka:

Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl ze země Egyptské, z domu služby.“

On zde mluví ke mně, protože říká: ... kterýž jsem **tě** vyvedl, říká: **tě**. A jak to chápat? Když pochopíme tento začátek, tak ten zbytek je už principiálně jasný. Hospodin je Bůh, Bůh je naše pravé JÁ a „Egypt“ je hmotný život, tento hmotný svět, čili tento hmotný svět je „dům služby“, kdy musíte nebo jste nuceni tomuto světu otročit. To všechno zde na této Zemi (v tomto „Egyptě“) vás nutí, abyste otročili hmotě. V Bibli, když se řekne Egypt, tak to znamená – žít ve fyzickém těle v tomto fyzickém světě a sloužit tomuto světu (a ne že on nás nutí, ale to je jeho přirozenost, abychom mu otročili). **Tato první věta nám říká: Já jsem Bůh, který tě může vyvést z tohoto otroctví, z tohoto ponoření (a z tohoto ztotožnění se s hmotou).** Čili On zde říká: Já jsem schopen tě vyvést ven a osvobodit tě od toho (od hmoty). **A pokud chceš být vyveden z „Egypta“ (ze své nevědomosti a nelásky), pokud opravdu chceš, tak ti dávám tyto rady, co musíš udělat, jaký musíš mít přístup k životu a když to dodržíš, tak Já tě tedy opravdu vyvedu (čili osvobodím tě).**

A první rada, kterou nám dává, a je velmi důležitá, když je na prvním místě, je:

„Nebudeš mít bohů jiných přede mnou.“

Tento výrok je přesně to samé, jako když říkal tento Bůh, když žil na Zemi jako Ježíš Kristus: **„Nejdříve hledejte Království nebeské.“** To je přesně ono. To je základ. Čili nikdo nebude vyveden z „Egypta“ (osvobozen z „domu služby“), pokud se nedostane do stavu, že Bůh je bezkonkurenčně na prvním místě v jeho životě. A tento Bůh, který dal toto přikázání, to říkal ještě jinak: **„Já přišel jsem postavit syna proti otci, dceru proti matce a kdo miluje své děti více nežli Mne, není Mne hoden. I kdyby jste získali celý svět, ale přitom ztratili Mé jméno, o všechno jste přišli. Ale kdyby jste přišli o všechno, ale zachovali si přitom Mé jméno, o nic jste nepřišli.“** Bůh musí být v mém životě to číslo 1. Ne moje kariéra, ne moje rodina, ne moje peníze, ne můj žaludek, ale Bůh. Pokud někdo nesplní tuto nejzákladnější podmínku, že mé pravé JÁ – Bůh je pro něho nejdůležitější a nejzákladnější, tak nikdo nemůže být vyveden z „Egypta“, a nemůžete se dostat k poznání svého pravého JÁ. A není to vůbec o tom, jak si třeba někdo myslí, že můj Bůh je pravý, jakože by ten Hospodin – židovský Bůh byl ten nejlepší. Ne. To je o tom, že Bůh musí být to opravdu nejcennější v mém životě – touha Ho poznat. Pokud toto člověk nesplní, tak ten zbytek přikázání ho už nemusí zajímat. A pokud někdo splní toto přikázání, tak ho vlastně taky už nemusí ty další přikázání zajímat. Proto vlastně Ježíš také říkal, když se Ho ptali, který zákon je nejdůležitější, tak řekl: **„Miluj Boha z celého srdce svého, z celé duše své, z celé mysli své a druhý, který je podobný prvnímu: Miluj bližního svého jako sebe sama. V tom je celý zákon i všichni proroci.“**

A to je přesně ono. Je jasné, že nikdo nemůže mít Boha (svoje pravé JÁ) na prvním místě, pokud Ho nemiluje, to nedokážete. Jedině to, co nade vše milujete, to má ve vašem životě tu největší cenu a je to na prvním místě u vás.

Další taková rada je:

„Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí.“

To je přesně to, co jsem také vždycky říkal na svých seminářích. **K čemu je vám poznání astrologie, která se zabývá pozemskými věcmi, když neznáte Ducha. Poznejte Ducha a poznáte i všechno ostatní. Když znáte všechno, ale přitom neznáte Ducha (svoje pravé JÁ - Boha), tak v podstatě neznáte vůbec nic.** O všech těch vašich znalostech si jenom myslíte, že to jsou nějaké znalosti, ale znalost, která nepřivádí člověka k Bohu, to není žádná znalost. Proto jsem říkal, že **opravdová věda je pouze ta, která přivádí člověka k poznání jeho pravého JÁ, to je jediná opravdová nauka.** A současně jsem také říkal: **Každá nauka, ať je to matematika, astrologie, psychologie, co chcete, i technické obory, se mají odrážet a vycházet z poznání Boha.** To znamená: Co asi symbolizuje „rytina“? „Neučiniš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí.“ Rytina přece znamená do něčeho rýt, vrtat, do něčeho tvrdého. A to tvrdé je hmota. A rýt do hmoty znamená – přemýšlet o hmotě, myslet na hmotu. Tato rytina, o které zde mluví Bůh (a uvědomte si, že je to doporučení, jak naleznout Boha co nejrychleji), znamená pozemský rozum, hmotný rozum a pozemské myšlení. To znamená, že **všechny tyto věci**, které jsou „na nebi“, to znamená v duševním světě, které jsou „na zemi“, to znamená ve fyzickém světě a i „ve vodě“, to znamená v emočním světě, **nesmíte hodnotit pozemským rozumem. Nesmíte nic hodnotit z vnějšího hlediska. Všechno musíte posuzovat z duchovního hlediska, duchovním smýšlením.**

Vezměte si jednu z těch věcí, třeba „na nebi“ je Bible. Kolik to už nadělalo paseky, když se této Bibli dělaly tyto rytiny a tato podobenství, že se Bible hodnotila pozemským rozumem, dělaly se rytiny. Na základě toho třeba upálili Husa, protože kázal něco, co bylo v rozporu s jednou z těch rytin. Co je důsledkem těchto rytin a podobenství? Církve. Organizace, jejichž vůdcové říkají, že mají přesné pochopení Bible, ale vůbec Bibli nerozumí, protože si dělají rytiny a podobenství, čili všechno hodnotí jenom pozemským smýšlením. Pozemské smýšlení ne že vás k Bohu nedovede, ale odvede vás od Něho. Mysl tělesného mozku není schopna chápat Ducha. Proto jako druhou velice důležitou radu nám dává Bůh: Na všechno se dívejte z duchovního hlediska a nedělejte si rytiny a podobenství, to znamená: nesnažte se všechno vysvětlovat z pozemského hlediska, protože Mě nenajdete a navíc ještě půjdete ode Mně. Ale když zde popisuje věci, které jsou „na nebi“, čili ve světě myslí (vzduch), „na zemi“, což jsou pozemské (vnější) věci i „ve vodě“, což znamená emoční věci, tak všechno musíte posuzovat svým duchovním smýšlením z pozice Ducha. Za vším hledejte Ducha.

A to je právě to, proč třeba dělám astrotheologii, že vlastně nedělám zvěrokruhu rytiny a podobenství, čili nesnažím se to vysvětlovat tak, jak většina astrologů jenom z pozemského hlediska smýšlení a pro pozemské věci, ale snažím se to chápat z duchovního hlediska.

A dále On pokračuje, že těmto rytinám, o kterých mluvil v předchozím podobenství: **„Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin, Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří nenávidí mne,“**

Čili On to zde ještě zdůrazňuje. Nebudeš ani pyšný a nebudeš si vážit pozemské moudrosti. To, co se děje dnes, když jsou lidi omráčení a nadšení svým technickým rozvojem, že mají mobily a všelijaké výtobytky techniky. To dnes je pro ně nový Bůh. Ale pomáhá to člověku? Jenom zdánlivě. Ve své podstatě tímto uctíváním těchto rytin (těchto pozemských smyšlenek a nauk) zdánlivě je to člověku prospěšné. Ale jenom zdánlivě. Duchovně to člověka totálně umrtvuje. Většina lidí by dneska řekla Ježíšovi, kdyby tu přišel: Podívej se, co dneska máme, běž pryč s nějakým náboženstvím, to je přece už dávno překonané. Lidi jsou hrdí na svůj pozemský rozum, na své pozemské smýšlení. Nebudeš jich ctíti, ani si jich vážit, říká přikázání. Dneska vám každý řekne, že co bylo lepšího vymyšleno v historii, než tržní ekonomika, demokracie, tržní hospodářství. Uvědomujete si, že tržní hospodářství je horší než zákon džungle? Protože tržní hospodářství je o tom, že silnější přežívá. A teď si uvědomte: To

je zákon, který funguje v přírodě, mezi zvířaty. Ten lev, když si chytne antilopu a sní ji, tak týden to stádo antilop má pokoj, protože ten nažraný lev nemá potřebu dál lovit, nechce uplatňovat silnější přežívá, on to začne uplatňovat tehdy, až dostane hlad. Třeba za týden. Ale my jsme se dostali ještě níže, než ta zvířata. Protože různé společnosti a různé firmy nemají nikdy dost. Mají pořád hlad. Budou vás kasírovat každou vteřinu. Nechtějí po vás peníze jenom někdy, ale neustále. A to je všechno důsledek toho uctívání těchto rytin, těchto pozemských myšlenek a pozemských přístupů k věcem.

„Nebo já jsem Hospodin, Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech...“ – ten otec, to je ta první kořenová myšlenka. Protože jestliže vy začnete upřednostňovat pozemský druh smýšlení, tak tato kořenová myšlenka, že pozemské smýšlení (v průběhu vašeho dětství k tomu dojde) začne převažovat nad duchovním smýšlením, které děti ještě ze začátku mají, tak tato kořenová myšlenka, nebo tento začátek převahy pozemského smýšlení se projeví „na synech“ – na těch dalších myšlenkách. Čili jestliže jednou přistoupíte na to, že začnete preferovat rytiny a podobenství těchto všech věcí, to znamená, že pozemské smýšlení začne převládat nad duchovním smýšlením, čili vznikne „otec“ a toto vytvoří „syny“ do třetího a čtvrtého pokolení, čili začnou vznikat myšlenky, které jsou všechny vybudovány na lži, protože jste uvěřili, že hmota je více než Duch. A proto říká: **„Já jsem Hospodin, Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne,“** to je jasné, kdo upřednostňuje pozemské uvažování, tak ho Bůh nezajímá a potřebuje se vrtat (rýt) do hmoty. Tak je zákonitě, že člověk, který se nezajímá o svoje pravé Já, takže Ho nenávidí.

Takže vidíte, nejdříve Bůh musí být na prvním místě a za druhé musíte všechno posuzovat z duchovního hlediska, čili vaše duchovní smýšlení musí převažovat nad pozemským smýšlením a na to navazuje:

„A činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají přikázání mých.“

To vlastně jenom potvrzuje to, co bylo nyní řečeno. Všechny vaše schopnosti, které máte (vědomí, myšlení, emoce, konkrétní činy, které vás přivádějí k Bohu a k pravému poznání), to jsou ty „tisíce“, kterým máte projevovat milosrdenství, máte si vážit myšlenek, které vás přivádějí k Bohu, máte si vážit různých pozemských věcí, knih, které vás vedou k Bohu, tedy jim máte prokazovat milosrdenství, všemu, **ať je to myšlenka, emoce, pozemská kniha, hmotné věci, které vás přivádějí k pravému JÁ – k Bohu, toho si máte vážit a milovat (činit tomu milosrdenství).** Máte si vážit každé kvalitní povahové vlastnosti, toho všeho si máte vážit. Protože když někdo upřednostňuje rytiny, tak nikdy nebude mít nějak moc příznivé povahové vlastnosti, že? To je přirozené, silnější musí přežít a slabší ať zdechne. Jenomže dneska lidi vůbec nejsou schopni pochopit, že to je tak hrozné, že si vůbec neuvědomují, jak to je hrozné, a jim to ani nedoručí, jak to je hrozné, protože oni to vnímají jako přirozené, vždyť přece nic lepšího v historii nebylo. No dobře, tak nebylo a proč by nemohlo být? No, protože to nejde, odpoví oni. A jak víš, že to nejde? Kdyby byla dobrá vůle, tak by to šlo.

Všechno, ať je to povahová vlastnost, či cokoliv, co vás přivádí k Bohu a udržuje u Boha, tak toho si máte vážit a ctít to.

„Nevezmeš jméno Hospodina, Boha svého, nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.“

Jaké je jméno Boha? Lásky. Pravé jméno Boha je Lásky. Tady nám říká a doporučuje: **Nevezmeš Lásku nadarmo.** Jinými slovy: **Nesmíš Lásku používat tam, kde nemá být použita a používej Lásku tam, kde má být použita.** Čili i s Láskou musíte umět zacházet. **Neaplikovat Lásku tam, kde je nepatřičná a neházejte Perly sviním!** Používejte Lásku tam, kde je žádoucí, aby byla použita. Protože když dáváte ty Perly sviním, tak oni je promění

v kameny a hodí vám je zpátky na hlavu. Jinými slovy: **Buďte chytří jako hadi, ale prostí jako holubice.** Protože i Láska se dá zneužít. Láska mnohdy bývá slepá. Tady vám také říká tento výrok „nevezmeš Boží jméno nadarmo“: **Používej Lásku vždycky z pozice Moudrosti.**

„Pomni na den sobotní, abys jej světil.“

Je zajímavé, že tomuto přikázání tam dává skoro třetinu z těch přikázání. Přečtu to celé:

„Pomni na den sobotní, abys jej světil.

Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své;

Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina, Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj i děvka tvá, hovado tvé i přichozí tvůj, kterýž jest ve branách tvých.

A vidíte, jak Židové, kteří právě k tomu dělali ty rytiny a ta podobenství, to znamená, že to všechno posuzovali jenom tím pozemským smýšlením, jak toto přikázání úplně zdevastovali a jak Ježíš s nimi musel tohle stále řešit, když Ježíš uzdravil někoho v sobotu, tak pořád za ním běhali s tím, že porušuje zákon. Ale to je nesmysl. Protože udělali právě ty rytiny (tato podobenství). Já si myslím, že toto nemusím nijak moc vysvětlovat, protože my jsme si toto řešili, když jsme brali sedm stupňů vědomí, vzpomínáte si na to, když jsme si vysvětlovali tajemství kříže atd., takže je opravdu sedm úrovní vědomí: nerost, rostlina, zvíře, zvířecí člověk, člověk, božský člověk a Bůh. A nejvyšší stupeň je vědomí JÁ JSEM (Bůh). Protože v tomto vědomí JÁ JSEM se dostáváte mimo veškerou tvorbu, to znamená, že všech šest stupňů předtím je součástí tvorby. Tam se pracuje, tvoří, ale ten nejvyšší sedmý stupeň, kdy poznáte JÁ JSEM a dostáváte se do kontaktu s Tím, který naplňuje veškerý prostor, ten je mimo veškerou tvorbu, Bůh-Otec je mimo veškerou tvorbu. Bůh-Syn, ten je prostředník, protože Bůh-Syn-Kristus je součástí jak tvorby, protože to je Stvořitel, tak je i součástí Boha. Takže Kristus-Bůh-Syn je přechodový stupeň nebo dotyk tvorby s Bohem. Takže když se zde hovoří o sedmi dnech, Mojžíš chtěl říci to, že nejvyšší stupeň je Bůh – JÁ JSEM, šest ostatních stupňů vědomí je součástí tvorby, čili tam se pracuje. A když tohle chápeme, tak nám říká:

„Pomni na den sobotní, abys jej světil.“ Co to znamená? To, co jsem vám říkal o meditaci, čili má nastat snaha dostat se do kontaktu s vaším pravým Já, tak to máte světit, to znamená, že každý den, každou chvíli a nakonec trvale být v tomto vědomí usazen, neustále přebývající v tomto sobotním dni, v tomto nejvyšším stavu vědomí, ve stavu JÁ JSEM. On tam ještě popisuje pak dále:

„...Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj atd.“ Ten syn, dcera, služebník, to všechno ukazuje na určité složky vaší bytosti (závěrem si to vysvětlíme, které to jsou) a tam opravdu – v JÁ JSEM nemůže nikdo pracovat, tam je jenom samotné JÁ JSEM, tam není mysl, tam není nic, protože mysl a všechny tyto složky jsou součástí tvorby, součástí stvoření. Ale tam, v tomto sobotním dni, v tomto čistém JÁ JSEM, v samotném Bohu, tam není nic jiného, než Sebe si vědomé Bytí.

Tady nám dává důležitou informaci: **„Pomni na den sobotní, abys jej světil.“** To znamená, snažit se co nejčastěji vstupovat (navozovat v sobě) stav pravého JÁ. Nezapomeňte na to.

„Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin, Bůh tvůj, dá tobě.“

V tomto bodě mne vlastně toto přikázání inspirovalo k tomu, abych se zabýval všemi dalšími přikázáními a snažil se pochopit celé Desatero, protože jsem něco řešil se svou matkou a otcem.

Toto přikázání také udělalo dost paseky mezi lidmi, protože když to posuzují podle těch rytin a podobenství a pozemským smýšlením a nechápou to duchovně, tak samozřejmě potom vznikají takové zkomoleniny.

Zde nám Bůh říkal, že si máme vážit a ctít otce svého a matku svou. Když jsme si vysvětlovali tvorbu, tak všechno začíná kde? U Boha-Otce - Lásky a Láska (Lev), když se rozhodne tvořit, tak na první, koho se obrací, je Moudrost a to je naše Matka (to je to následné), čili vychází to od Otce (z Lásky) a Otec se obrací jakoby na Matku (na Moudrost) a potom přichází Bytí – uskutečnění pomocí Vůle. Čili Otcem veškeré tvorby je Láska a Matkou veškeré tvorby je Moudrost. To znamená: **Važ si, uctívej Lásku a Moudrost.** To je pravý význam, ale člověk, jak to říkal Ježíš, když Mu tam pořád předhazovali Marii, matku Jeho těla, tak říkal: Co z těla pochází, tělo jest. Co z Ducha pochází, Duch jest. To znamená, duchovní člověk ví, kdo jsou jeho Rodiče – Láska a Moudrost. Pozemský člověk má pozemského otce a pozemskou matku, ale to je rodič tvého těla, ale ne tebe. Tvoji rodiče jsou Láska a Moudrost, takže uctívej Lásku a Moudrost.

„Nezabiješ.“

To je myslím, jasné. Zabít můžete jedině někoho živého. A Kdo je živý ve vás? Duch. Protože jediný, Kdo je živý, je Duch, protože Duch je přímo Život. To znamená, že zde se hovoří o tom, že zabít můžete živou bytost, mrtvou bytost nemůžete zabít a jediná skutečnost, která je živá, je Duch. To znamená, že je zde řečeno: **Nezabiješ Ducha, nesmíš zabíjet Ducha a nejenom v sobě (a těch způsobů, jak zabíjet Ducha, je spousta), ale ani v jiném člověku. To znamená, že člověk se má vlastně neustále snažit podporovat a rozvíjet své duchovní vědomí a nejenom v sobě, ale i v jiných lidech.** Takto chápejte výrok „nezabiješ.“

Neměl bys vyhledávat nebo dělat věci, které v tobě zabíjejí Ducha nebo stahují tvé vědomí do hmoty.

„Nesemilníš.“

To už snad je jasné. Co to je smilnit? Být nevěrný. To je jasné, když máte manžela nebo manželku, tak bys už neměl vyhledávat jiného partnera pro obcování. Z přeneseného hlediska to můžete chápat, že manžel je Moudrost a manželka je Láska. A pokud tedy máte za manžela a manželku Moudrost a Lásku, tak už byste neměli smilnit s někým jiným. Jinými slovy: Neměj obcování s pocity a s city (emocemi), které jsou v rozporu - cizí Lásce. Protože jinak smilníš, jestliže dáváš přednost nějakým citům a pocitům, které jsou odlišné od Lásky, tak smilníš. A zase: Pokud holduješ myšlenkám, které jsou v rozporu s Moudrostí, tak také smilníš. Takže **smilnění zde znamená: Myslet myšlenky, které jsou v rozporu s Moudrostí a chovat city a emoce, které jsou v rozporu s Láskou.** Ale samozřejmě, to dělat můžete, můžete smilnit, ale potom nepočítejte s tím, že budete vyvedeni z „Egypta.“

Tady se ještě vrátím zpět: Když jsem hovořil o přikázání: „Cti otce svého a matku svou“, tak jsem říkal, že to nadělalo také hodně paseky, tak také by s tím mělo určitě souviset, ať je to trochu vyváženého: Cti syna svého a dceru svou. Takže to zase chápejte, že toto přikázání „Cti otce svého a matku svou“, čili uctívej Lásku a Moudrost, tak si tam doplníme: **Cti syna svého a dceru svou a to znamená, že vaši synové jsou myšlenky a vaše dcery jsou vaše emoce, to znamená, že respektuj to (nezpochybňuj to), že tvůj život je výsledkem pouze tvých vlastních myšlenek a tvých vlastních pocitů. Respektuj to, uctívej své syny a své dcery a na nikoho to neshazuj, ale je to tak, celý náš život je výsledkem pouze našich myšlenek a našich pocitů.** Uznávej, že to tak je. A ještě si to můžeme doplnit, protože s tím by také ještě souviselo: Cti muže svého a ženu svou. To už víme, že manželství z duchovního hlediska znamená, že muž představuje kristovského Ducha a žena představuje duši. Cti muže

svého a ženu svou, to znamená: Uctívej, važ si svého kristovského Ducha a své duše (mysli). Oba dva jsou stejně důležité.

Další přikázání je:

„Nepokradeš.“

Zde se nám snaží Bůh říct: Nepokradeš, jinými slovy: Musíš uznat, že všechno je Moje. Tvoje není vůbec nic. Jestliže si začneš přisvojovat, že je něco tvoje, tak to kradeš Bohu. **Všechno, co v životě máme, máme od Něho. Schopnost, že nám tluče srdce, to nám dává Bůh, neustále. To, že náš mozek může neustále přemýšlet, to, že funguje naše tělo, to všechno nám dává Bůh. Bůh nám dává Svůj Život. Bůh nám umožnil se zde narodit. Všechno máme od Boha, to znamená: Nic si nepřivlastňujte, ať Mu to nekradete.** Také to znamená: Musíš respektovat tuto skutečnost, že všechno, co máš ve svém životě, jsem ti dal JÁ a tím pádem to patří MNĚ. Nemáš právo, nárok na nic. Všechno je Moje. Pokud si někdo myslí, že mu něco patří, tak to krade Bohu. Ale pokud si někdo myslí, že mu něco patří, tak co tím dokazuje? Tím dokazuje, že je ztotožněný se svým tělem a tím pádem se nemůže dostat do vědomí JÁ JSEM. Takže jestli kradeš Bohu, to znamená, že si myslíš, že je něco tvého, tak tím jenom dokazuješ, že jsi ztotožněn s hmotou svého těla a toto ztotožnění se s tělem tě přivádí do Egypta, čili odvede tě od Boha. A když zažijete prožitek JÁ JSEM v tom všudypřítomném aspektu, tak zjistíte, že vám opravdu patří všechno. Všechno patří Bohu, všechno patří JÁ JSEM, protože všechno je JÁ JSEM ožívováno a je to ponořeno v JÁ JSEM.

„Nepromluviš proti bližnímu svému křivého svědectví.“

Tady také můžete chápat takovou duchovní radu a můžete chápat, že ten bližní, to je vaše mysl, nebo váš intelekt, a když už jednou se dovíte tyto duchovní Pravdy, tak můžete často pozorovat, že když odejdete z přednášky nebo když během meditace dostanete nějaké moudra od Ducha, tak když se vrátíte do toho reálného světa, tak začnete úplně jinak myslet, špatně. Začnete si myslet, že jste tělo a chováte se jako tělo, to znamená: Zde je poukaz: Nepromluviš křivého svědectví proti bližnímu svému. To znamená, že máš jednu nabyté myšlenky nebo informace trvale promýšlet. To má být každodenním úkolem, že tyto myšlenky musíš trvale pravdivě myslet. Jestliže se jednou dozvíš a připustíš a uvěříš: JÁ JSEM JÁ, tak se máš neustále snažit mluvit Pravdu. Nemáš už ustupovat a myslet si, že jsi tělo, ale máš být pravdomluvný, čili pořádku ty pravdivé myšlenky promýšlet, nenahrazuj je nějakými falešnými, nepravdivými. Když jsem jednou JÁ, tak mám myslet z pozice JÁ a ne z pozice těla. Když vím, že jsem JÁ a přesto konám, mluvím, myslím z pozice těla, tak dávám křivé svědectví proti svému bližnímu. A tím utvrzuji i své bratry v omylu. Taky to znamená: Taky se snažit lidi kolem sebe pravdivě informovat, nedávat jim křivé svědectví. Když už vím, co je Pravda, tak v rámci svých možností těm lidem tu Pravdu přinášet, vkládat Ji do jejich nesprávného, špatného myšlení.

A poslední a to je velice důležité:

„Nepožádáš domu bližního svého, aniž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani děvky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli jest bližního tvého.“

To souvisí s tím, co jsme brali v souvislosti se znamením Berana, což je duchovní Individualita. My víme, že Bůh při Své tvorbě dělal důležitý úkol, k čemu to všechno směřuje ta tvorba, že původně jediná Bytost, aby naplnila Svoji Lásku, potřebuje vztahy, čili On vytváří rozmanité množství Individualit, aby se vytvářel čím dál větší prostor pro sdílení Lásky. A to je přesně o tom. To znamená, že když On říká (to není, že něco neukradeš svému bližnímu), že nepožádáš bližního, to znamená, že ty něco máš, to je speciálně tvoje a já to po tobě nemám chtít. Čili mám ti zachovat to tvoje individuální, co patří jenom tobě. To znamená: Mám respektovat svoji Individualitu a tedy od tebe nic nepotřebuji, nechci nic po

tobě, protože mám svoje, a to, co máš ty, to jsou tvoje individuální kvality, které ti mám nechat a nemám je chtít. Toto přikázání je velice důležité. To znamená: Respektovat Individualitu jak svoji, tak ostatních lidí a to na všech úrovních, to znamená: **„Nepožádáš domu“**, zde dům znamená Ducha, protože v Duchu přebývá všechno, Duch je vše prostupující, proti Duchu je celý vesmír jenom špendlíková hlavička, a ani to ne. Zde tedy dům znamená Ducha. Máš respektovat duchovní Individualitu všech lidí, svoji i ostatních. „Nepožádáš domu“, čili respektovat duchovní svéráz, **„aniž požádáš manželky bližního svého“** a manželka víme, co je – mysl, čili budeš respektovat individuální mysl, čili existenci individuálních myšlenek v jiném člověku, já nepotřebuji krást tvé myšlenky, já mám svoje myšlenky, svůj názor a nemám také tobě vnucovat můj názor, **„ani služebníka jeho“** – kdo je ten služebník? Služebník je intelekt, rozum. Protože náš rozum (intelekt) by měl být náš služebník a většinou to je naopak. Většina lidí otročí svému intelektu. Intelekt je vynikající služebník, ale velice špatný Pán. To znamená: Máš respektovat intelektuelní schopnosti jiného člověka a také, když něco někomu sděluješ duchovního, tak musíš brát v potaz jeho intelektuelní možnosti, na základě toho mu to musíš podávat určitým způsobem. **„Ani děvky jeho“** – to je vaše emocionalita, vaše emoce, to znamená, že každý by měl respektovat moji emotivitu, můj způsob procitňování, tak jako by měl respektovat u jiného člověka, **„ani vola jeho“** – ten vůl je kdo? Vůl – Býk, tedy projevování tvořivosti, takže tě nepožádám o tvoje tvůrčí schopnosti a respektuji je a ty respektuj mé tvůrčí schopnosti a **„ani osla jeho“** – ten osel je kdo? To je ten fyzický člověk. **„Ani cožkoli jest bližního tvého“** - tím to jenom dotvrzuje, že respektování individuálního charakteru je důležité na všech úrovních a ve všech ohledech.

To je celá pointa Desatera.
